

[Bramsnæs.]

Medlemmer og Aktieselskaberne, og der er heller ikke noget nærmere om Maaden, hvorpaa Byrden skal paalægges. Jeg tror, at vi maa have det frem gennem en Forhandling i Udvalget, thi jeg er, som sagt, ikke sikker paa, at det netop er Selskaberne, der skal bære disse Udgifter.

Angaaende Spørgsmaalet om Terminnoteringen og dens Igangsættelse er det rigtigt, at min Argumentation gik ud fra Bestemmelserne i Loven af 1919, medens disse Bestemmelser er ændret ved Loven i 1922, saaledes at den højtærede Minister allerede nu kan paabyde Igangsættelsen. Saa lægges der altsaa ikke nogen ny Magt i den højtærede Ministers Haand, og det er der jo ikke noget at gøre ved for mig; hvis der skulde have været Tale om det, vilde jeg neppe være gaaet med dertil paa dette Tidspunkt. Men jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil bruge den Magt, han allerede har haft i saa mange Aar uden at bruge den, med Mildhed i det kommende Aar, saaledes at der kun, naar Fondsbørsen virkelig ønskes det, bliver oprettet en Terminnotering. Jeg kunde dog ønske, at det Udvalg, som formentlig skal nedsættes, fik noget nærmere Oplysning om, hvorledes man vil fordele Ansvaret med Hensyn til Likvidationskassens Virksomhed. I Loven af 1919 stod der udtrykkelig, at Likvidationskassen skulde være ansvarlig for de Forretninger, der blev gjort gennem den. Det staar der ikke længer noget om, og om man tænker at handle paa samme Maade nu, eller man tænker sig at indrette det anderledes, ved man ikke, da det jo er Ministeren, der træffer Bestemmelse herom. Det vilde være af Interesse maaske for Udvalget, i hvert Fald for mig, at faa at vide, hvorledes man har tænkt sig at ordne denne Likvidationskasse. Jeg synes, det har sin store Interesse, naar Rigsdagen skal beskæftige sig med Spørgsmaalet netop paa det Tidspunkt, da man indfører denne Ordning.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds holdt jo en lang Tale, hvori han berømmede sin egen store Indsats som Børskommissær. Det er naturligvis kun godt, at man højagter sin egen Virksomhed i saa høj Grad, som det ærede Medlem gør, og jeg maa ogsaa sige, at jeg beundrer den Aandssmidighed, hvormed det ærede Medlem er i Stand til saaledes at svinge sig op til Beundring for det Arbejde, der er udført af Børskommissæren, efter at han selv er blevet det, naar man ser det paa

Baggrund af den Foragt for det Arbejde, der kunde udføres i denne Stilling, som det ærede Medlem udtrykte i 1919, formentlig paa et Tidspunkt, da han ikke selv kunde ane, at han skulde blive Børskommissær. Man maa, som sagt, beundre en saadan Aandssmidighed, men med Hensyn til den Slags aandelige Spring har det ærede Medlem jo ogsaa tidligere vist forbavsende Evner i dette høje Ting. Naar det ærede Medlem sluttede sin Lovprisning af sit eget Arbejde som Børskommissær med en flot Bemærkning om, at ingen andre skulde sidde paa den Hest, han havde redet paa, altsaa som Børskommissær, viser det ogsaa, at det ærede Medlem stadig er af den Anskuelse, som jeg ogsaa mener han nærrede i 1919, at naar det ikke er ham, der er Børskommissær, er Stillingen ganske overflødig.

Schovelin: Det ærede Medlem (Bramsnæs) roste mig for min Aandssmidighed, og jeg er ikke utilgængelig for denne Kompliment fra det ærede Medlem. Jeg forstaar jo, at naar man selv mangler den Egenskab i saa høj Grad, beundrer man den hos andre. Derimod forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem nu er saa fuld af Betæneligheder overfor Terminsordningens Ikrafttræden, nu da den endelig er en Kendsgerning, nu da det faktisk er saaledes, at man paa Børsen vil have den, at Fondsbørsens Bestyrelse har indstillet, at den indføres, nu da Sagen har været drøftet og atter drøftet, og man endogsaa er gaaet saa vidt, at man har truffet alle mulige Forberedelser, selv alle Detailforberedelser. Dette undrer mig saa meget mere, som det ærede Medlem ved den Behandling af Sagen i 1921, som saa fuldkommen er gledet ud af det ærede Medlems Hukommelse, at han i det hele har talt, som han altsaa har talt i Dag, selv sagde — hvad formodentlig ogsaa er gaaet ham i Glemme, og hvad det derfor kan være rart at faa genopfrisket —, for ældre Mennesker er det jo Hukommelsen, der gaar først, og derfor maa de finde sig i, at vi andre af og til frisker den op for dem:

„Vi“ — og det maa vel være Socialdemokraterne, for jeg tænker mig ikke, at det ærede Medlem taler i *Pluralis majestatis* — „imødeser . . . . . det Tidspunkt med Glæde, da man kan faa denne Ordning. Da vil sikkert en Del af det, der klages over paa Børsen, forsvinde, naar der kommer en saadan legitim Maade, om jeg saa maa sige,